

vetlla de Cap d'Any

MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES

dimecres, 31 de desembre de 2025

INTRODUCCIÓ

Que la pau ens acompanyi
per camins de veritat.
Tots els jorns de nostra vida;
pau de Crist ressuscitat.

CÀNTIC - El Senyor renovarà el seu poble (Ez 36,24-28)

Cor I Us prendré d'entre els pobles estrangers,
us aplegaré de tots els països
i us faré venir a la vostra terra.

Cor II Vessaré sobre vosaltres una aigua pura
perquè sigueu purs de tot el que us taca
i us purificaré de tots els vostres ídols.

Cor I Us donaré un cor nou
i posaré un esperit nou dins vostre;
trauré de vosaltres aquest cor de pedra
i us en donaré un de carn.

Cor II Posaré dins vostre el meu esperit
i faré que seguiu els meus decrets,
que compliu i observeu les meves decisions.

Cor I Habitareu el país que vaig donar als vostres pares.
Vosaltres sereu el meu poble
i jo seré el vostre Déu. Tots: Glòria al Pare...

Cors oberts a l'esperança
d'una nova creació,
oferim la pau als homes
com a signe de l'amor.

Silenci

1. En el rostre ferit dels pobres trobem imprès el sofriment dels innocents i, per tant, el mateix sofriment de Crist.

El dolor dels innocents es converteix així en lloc teològic: l'espai on Déu continua parlant-nos i cridant-nos a actuar.

2. La dignitat de cada persona humana s'ha de respectar ara, no demà.

La dignitat no pot ser un ideal ajornat ni una meta futura, sinó una exigència present i concreta. Aquesta urgència s'emmarca en la crítica a la «dictadura d'una economia que mata» i a la cultura del rebuig. Respectar la dignitat humana «ara» és, per tant, el primer pas cap a una conversió social i personal que reflecteixi veritablement l'Evangeli.

3. L'Església, com una mare, camina amb qui caminen. On el món veu una amenaça, ella veu fills; on s'aixequen murs, ella construeix ponts.

L'Església, entesa com una mare solidària i compassiva, acompanya els passos de qui fuig de la guerra, la fam o la desesperança. La seva acció evangelitzadora es converteix en un testimoniatge concret de l'amor de Déu que acull i reconcilia.

4. A cada migrant rebutjat, és Crist mateix qui truca a les portes de la comunitat.

La cara del migrant és la cara del mateix Crist. [...] La comunitat eclesial és, doncs, posada a prova en la seva capacitat de reconèixer i rebre Crist en l'altre. La migració no es contempla només com a problema social o polític sinó com a espai de fe on es juga l'autenticitat de l'Evangeli.

SALM 84 - Promesa de pau

Antífona cantada La fidelitat i l'amor es trobaran,
s'abraçaran la justícia i la pau.

Cor I Heu afavorit, Senyor, el vostre país,
i renovat el vostre poble;
heu perdonat als de Jacob totes les culpes,
heu estès un vel sobre els seus pecats,
el vostre enuig s'ha apaivagat,
us heu desdit del vostre rigor.

Cor II Déu, salvador nostre, renoveu-nos;
assereneu-vos i no us enutgeu.
¿Sereu sempre tan sever amb nosaltres,
i a cada generació mantindreu el rigor?
¿És que no ens retornareu la vida
perquè el vostre poble trobi en vós l'alegria? *Ant.*

Cor I Senyor, feu-nos veure el vostre amor
i doneu-nos la vostra salvació.
Jo escolto què diu el Senyor;
Déu anuncia la pau al seu poble
i als qui l'estimen:
«Que no tornin a ser tan insensats».

Cor II El Senyor és a prop per salvar els seus fidels,
i la seva glòria habitarà al nostre país.
La fidelitat i l'amor es trobaran,
s'abraçaran la bondat i la pau. *Ant.*

Cor I La fidelitat germinarà de la terra
i la bondat mirarà des del cel.
El Senyor donarà la pluja,
i la nostra terra donarà el seu fruit.

Cor II La bondat anirà al seu davant,
i la pau li seguirà les petjades.

Tots Glòria al Pare... *Ant.*

DILEXI TE (continuació)

papa Lleó XIV

5. Servir els pobres no és un gest de dalt a baix, sinó una trobada entre iguals... Per tant, quan l'Església s'inclina fins al terra per cuidar els pobres, n'assumeix la postura més elevada.

La veritable caritat neix del reconeixement mutu. Servir el pobre, el migrant o l'exclòs no és un acte de superioritat, sinó una comunió de dignitats. [...] Així, la pobresa esdevé lloc sagrat de trobada, on la humilitat de Déu toca la misèria humana

6. No podem dir que la major part dels pobres ho són perquè no hagin obtingut *mèrits*, segons aquesta falsa visió de la meritocràcia en què semblaria que només tenen mèrits aquells que han tingut èxit a la vida.

La pobresa no és fruit del destí ni de la manca de mèrit, sinó d'estructures socials i econòmiques injustes. Es convida a mirar el pobre no com un fracassat, sinó com a germà. Es demana superar la ceguesa espiritual que justifica la desigualtat i recuperar la compassió activa com a mesura de la fe.

7. Necessitem practicar l'almoïna per tocar la carn de Crist en els pobres.

L'almoïna no s'ha de veure com un gest menor o anti-quat, sinó com una forma de comunió real amb els qui pateixen. [...] La caritat personal continua sent un camí de santificació, una forma de participació directa en l'amor de Déu.

8. Cal dir sense embuts que hi ha un vincle inseparable entre la nostra fe i els pobres.

L'opció pels pobres no és un afegit social a l'Evangeli, sinó part essencial del seu anunci. [...] La veritable fe es verifica en la misericòrdia concreta i en la defensa activa dels darrers.

9. Els petits tenen dret a la saviesa, com a exigència bàsica per al reconeixement de la dignitat humana”

La saviesa, entesa en sentit bíblic, és la capacitat de destriar el bé i viure segons la veritat. Per això, garantir l'educació (especialment dels infants i els pobres) és una manera de restaurar la dignitat que Déu confereix a cada persona.

10. Els pobres són al centre de l'Església.

Els pobres no són una *perifèria* que l'Església atén per deure, sinó el cor on es manifesta la seva identitat. La missió eclesial només és autèntica quan es realitza des d'ells i amb ells. [...] Aquesta centralitat dels pobres redefineix la pastoral, la litúrgia i l'evangelització, tornant a l'Església el seu rostre evangèlic: humil, servidora i fraterna.

Que la pau ens acompanyi
per camins de veritat.
Tots els jorns de nostra vida;
pau de Crist ressuscitat.

Música: [Anton Bruckner, Ave Maria](#) 3,04'

RESSONS

Senyor, la consciència del teu amor es pot escapar del meu cor tan fàcilment... Sempre que hi ha un desastre, començo a dubtar-ne. La meva petita ment comença a girar i pregunto: «Com em pots fer això?» o «Com pots deixar que això passi a algú altre?». El costat fosc de les coses pot eclipsar la llum tan ràpidament. Dic —disculpa'm per això!—: «On dimonis has anat?». Els meus dimonis tenen llavors un dia de camp.

Permet que em fixi en la teva manera de fer les coses. Al principi, ens dius, la foscor s'estenia sobre la faç de la terra i llavors, en la primera de les teves obres, vas crear la llum. Per què vas deixar que la foscor tingués el seu lloc; per què no la vas esborrar? Però la llum i la foscor tenen el seu lloc en el teu esquema de coses. Això m'ajuda! Em sorprèn menys la foscor que hi ha al voltant i em centra en el fet que la llum tornarà. No hauria d'esperar un món sense una mica de foscor. Com que vens al món com a llum divina, la foscor retrocedeix i no la pot eclipsar. Hauria de centrar-me en tu com a llum, mantenint la foscor a ratlla, tractant amb recursos el sofriment i el mal. En un altre món, la llum perpètua ens il·luminarà a tots, però de moment ajuda'm a viure jo mateix a la llum i a lluitar contra la foscor com tu. Al cap i a la fi soc infinitament estimat i necessites que sigui «la llum del món». Puc creure que la resistència pacient il·lumina allò que és fosc des de dins. Així va ser al Calvari i també pot ser en la meva vida.

Extret de I Am infinitely loved

GEST DE PAU

La pau us deixo, al·leluia,
la meva pau us dono, al·leluia,
jo no us la dono pas com el món la dona.
Al·leluia, al·leluia, al·leluia.

TE DEUM [*cantat, full a part*]

CLOENDA

De tu, Senyor, ens ve la pau;
de tu ens ve que ens dediquem sincerament
al teu servei;
fes que tots els qui participem
de la teva tendresa
tinguem un sol cor i una sola ànima.

